

Fiindcă sint de prin părțile Aradului, îmi place să mă laud cu vestita făină de Nădlac, cu vinul de la Miniș și cu alte asemenea bunătăți. Acum cîșitorul să nu creadă cumva că în satele arădane a fost așa de bine încît laptele și mierea au curs pe ulți, iar cîinii au umblat cu colacii în coadă. Pe vremea copilăriei mele, acum 25 de ani, vedeam în fiecare sară oameni năcăjiți și rupți, care veneau pe jos din podgoriile arădane, cale de 8-10 km. La 30 de ani erau bătrîni, cu obrazul uscat. Erau unguri și romîni. Oamenii deopotrivă condamnați la muncă silnică, pe sîmbri de nimic, de la ivirea primului ghiocel, pînă la căderea zăpezii.

Dar acum, în satele regiunii mele sint porniți pe trai bun romîni și unguri, căpora le-a răzrit steaua în anii puterii populare.

N-aș fi fost ispitit să însemnez rîndurile de față, dacă zilele trecute nu mi-ar fi sosit o veste dintr-un sat arădan. În cîteva cuvinte, acesta este faptul: în primăvara acestui an, 70 de țărani muncitori din Peragu Mic, nu aveau destul grîu de sîmîntă. Oamenii erau îngrijorați. Vroiau să însăminteze la vreme, pentru ca să fie la rînd cu miștoancile de luptători pentru cele 10 milioane tone cereale. Îngrijorarea celor 70 de țărani a ajuns la urechile colectivizatorilor din comună. Colectiva culesese recolte bogate. Dacă așa stă treaba cu dumneavoastră — a zis Alexandru Veros, președintele gospodăriei — vă ajutăm noi. Vă împrumutăm grîu de sîmîntă. Ni-l dați la anu', fără dobîndă. Că și dumneavoastră, individuali, frați de-ai noștri sînteți.

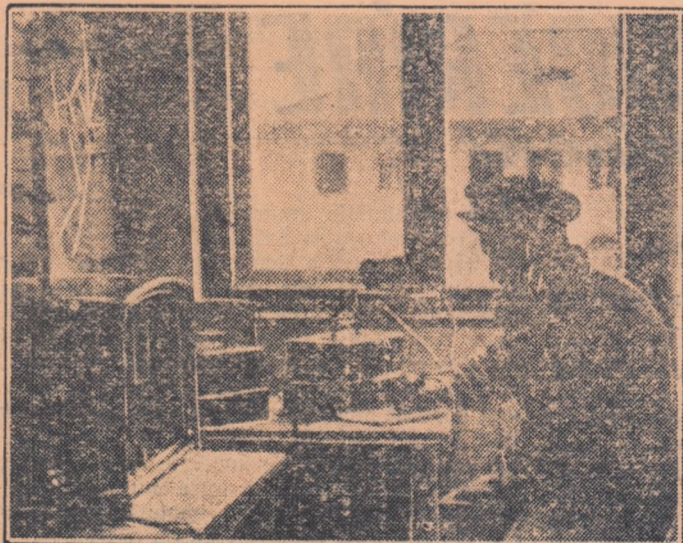
Șaptezeci de țărani muncitori au mulțumit pentru ajutor, pornind apoi la neostoita bătălie a însămintărilor.

Dragi cititori, puneți-vă întrebarea: în urmă cu 10-15 ani, s-ar fi putut petrece în satele noastre asemenea lucruri? Cred că nici un om de bună credință nu poate să spună da. De bună seamă că oamenii ar fi rămas cu pămîntul neînsămîntat sau, în cazul cel mai bun, s-ar fi îndatorat la chiaburi și la moșieri pînă-n git. Pentru orice baniță de grîu ar fi trebuit să plătească — cum de altmînteri s-a întimplat, — întrecit și împătrit.

De aceea, se cuvine ca la faptul mărunț pe care vi l-am povestit mai sus, să ne bucurăm din adîncul inimii. E un fapt care dovedește cu prisosință că în satele noastre se statornicește relații noi de într-ajutorare, menite să șteargă pentru vecii vecilor orice urmă de exploatare.

GEORGE CIUDAN

Legătura prin radio între S. M. T. și brigăzile de tractoare

Joi, 13 octombrie a.c., la S.M.T.-Sărulești din regiunea București, s-a inaugurat prima stație de radio emisie-recepție. Stația — construită cu ajutorul aparatelor sesite din Uniunea Sovietică — este un mijloc tehnic înaintat prin care se poate asigura o legătură permanentă și operativă între brigăzi și conducerea S.M.T.

In fotografie: Suciu Necu' ai, electricianul șef al stației de radio emisie-recepție, dă îndrumări brigăzilor de tractoare, alfate pe cîmp.

ALBINA

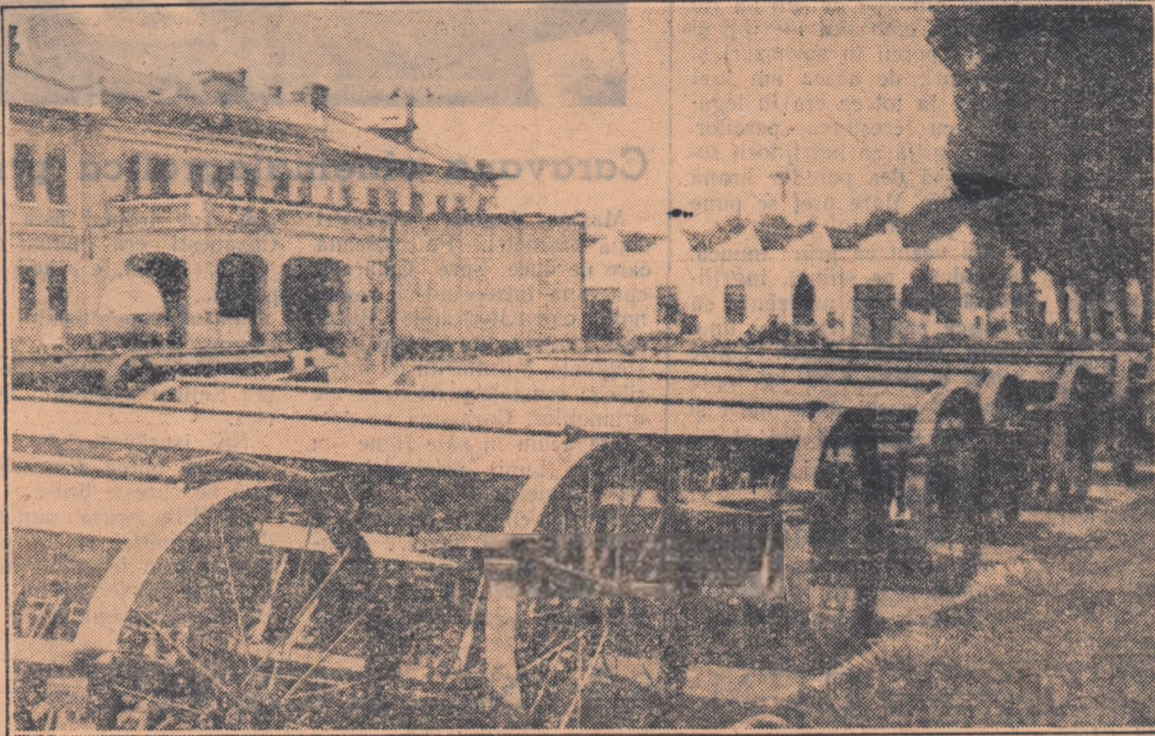
Revista săptămînală a așezămintelor culturale

Anul 58 — Seria II-a

Nr. 408

8 pagini — 15 bani

Miercuri 19 oct. 1955

PESTE PLAN

Aceste semănători nu sint decît cîteva din zecile de mașini agricole fabricate peste plan de către Uzinele Metalurgice „Semănătoarea” din București. În cîntea celui de al II-lea Congres al partidului, metalurgiștii din această mare uzină și-au luat noi și frumoase angajamente: „Vom da peste planul anual, pînă la 23 decembrie, un număr de peste 650 mașini agricole, dintre care 450 semănători de cereale... Vom realiza planul anual la producția globală pînă la 15 noiembrie...”.

Iată numai o parte din darurile pe care muncitorii și tehnicienii de la „Semănătoarea” le vor face partidului iubit.

In cîntea CONGRESULUI PARTIDULUI

Recunoștință partidului drag

Cu cîteva zile în urmă, în comuna Vlădești, regiunea Galați, s-a sărbătorit un eveniment de seamă: inaugurarea gospodăriei colective. Propunerea făcută de comitetul de inițiativă de a se da gospodăriei numele „Cel de al II-lea Congres al P.M.R.” a fost primită cu multă bucurie de adunarea generală a colectivizatorilor. Prin cuvinte simple, spuse din inimă, cele 18 familii de țărani muncitori, — înscrși în colectivă — și-au luat angajamentul să muncească cu rivnă pentru ca gospodăria lor să facă cinste numelui pe care îl poartă.

Inițiativa patriotică a tractoriștilor

Vestea despre însemnatele realizări ale brigăzii de tractoriști condusă de Vasile Voichiță, Erou al Muncii Socialiste, a depășit de mult granițele raionului Sînnicolaul Mare. Fiecare om al muncii din patria noastră a primit cu bucurie vestea că pînă la 1 octombrie, brigada harnicului tractorist a realizat — peste planul anual de producție — 708 hantri, economisind totodată 13.447 kg. combustibil.

În cîntea celui de al II-lea Congres al Partidului, brigadierii au hotărît să depășească planul de producție anual cu 2.000 hantri, economisind în același timp 3.000 kg. combustibil și 70 la sută din consumul planificat de piese de schimb.

Vasile Voichiță și brigada sa au luat hotărîrea de a face arături de sute de hectare peste plan! Vasile Voichiță și brigada sa vor întâmpina Congresul partidului, — a cărui dragoste părintească tineretul nostru o simte zi de zi, — cu realizări de seamă.

Inițiativa lor patriotică, înflăcărată, oglindește entuziasmul cu care minunatul nostru tineret muncitor, crescut și educat de partid, se pregătește să cîntească Congresul partidului nostru drag.

Angajamente

• Muncitorii și tehnicienii uzinelor textile „7 Noiembrie” din Capitală s-au angajat să dea 30.000 m. țesături și 4.000 kg. fire peste plan.

• Colectivul de proiectare și muncitorii constructori din cadrul întreprinderii „Prototip” s-au angajat să înceapă în iarna aceasta experimentarea recoltării mecanizate a stufului din Delta cu mașina de recoltat construită special în acest scop.

PARTIDULUI

de Mihai BENIUC

Bătrîni ce cu mîndrie poartă
Lumina anilor în plete,
Bărbați voinici, stăpîni pe soartă,
Și mame și copii și fete,
Cu pieptul plin de bucurie,
Pe tot cuprinsul romînesc,
Voiși iți cîntă slavă ție,
Partid al celor ce muncesc.

Fierbinte inimă a țării,
Nesînsă rază de la Lenin,
Tu, din durerea-ncătușării
întunecoaselor milenii,
Ne-ai arătat, prin gînd și faptă,
Prin jertfe de eroi, cărarea
Ce-a făurit în luptă dreaptă
Celor trudiți eliberarea.

Slăvită fie-ntotdeauna
Și prea mărită ziua, ceasul,
Cînd aprig înfruntînd furtuna
Tu ne-nfricat pornit-ai pasul
Și-ai pus pecetea înfrăirii
Între viteji de la Carpați
Și-ntre eroii dezrobirii
Și ne-am făcut de-a pururi frați.

Tu scut și sabie ne-nfrîntă,
În glasul steagurilor tale
Străbuna stăruință cîntă
Venind din vremuri de răscoală.
Tu ai schimbat-o-ntîia oară
Din milenară suferință
Și din robie milenară
În luminată biruință.

Tu dat-ai slobozie muncii
Pe-aceste plaiuri dunărene,
De-aceea rid în scare pruncii
Și lacrimi au moșnegii-n gene,
Iar mame tinere-și dezmiardă
Cu dragoste cîntînd odorul,
Furnale prînd mai mari să ardă,
Red mai bogat să dea ogorul.

Bătrîni ce cu mîndrie poartă
Lumina anilor în plete,
Bărbați voinici, stăpîni pe soartă,
Și mame și copii și fete,
Cu pieptul plin de bucurie,
Pe tot cuprinsul romînesc,
Voiși iți cîntă slavă ție,
Partid al celor ce muncesc!

Experiența sovietică îmi va fi de mare ajutor

Când mi s-a spus că plec în Uniunea Sovietică nu mi-a venit să cred.

— Eu nu sînt decît o îngrijitoare de vaci, — i-am spus tovarășului care a venit să mă anunțe. El mi-a arătat însă că aceasta e o răsplată a felului în care am îngrijit vitele. Trebuie să spun cu acest prilej că în munca mea mi-au ajutat mult metodele folosite de îngrijitorii și zootehnicienii sovietici. În Uniunea Sovietică am văzut cu ochii mei foloasele aplicării acestor metode. Când m-am întors în Hălchiu m-au năpădit toți cu întrebările. Erau întrebări care cereau sute de răspunsuri. Eu le-am povestit cum de la început m-am minunat de înaltul meșteșug al plugăritului din Uniunea Sovietică. Chiar de la graniță am fost întâmpinați de frumoasele culturi ale griului de toamnă care încă de pe atunci (la 25 septembrie) crescuseră de o palmă. Am văzut din tren mii de hectare cultivate cu sfeclă, fără un fir de buruiană. Peste tot, în sovhozuri și colhozuri, știința agrotehnică și zootehnică e privită cu cea mai mare seriozitate și încredere. Așa se face bunăoară, că în colhozul „Lenin” din Ucraina s-a recoltat de pe o suprafață de 859 hectare cîte 4190 kg. porumb boabe la hectar. Noi sîntem bucuroși cînd vacile ne dau 1—2 kg. lapte mai mult la un muls. În Uniunea Sovietică am văzut mulgătoarele minuiind aparatele care umplu cîte o găleată de lapte la fiecare muls. Îngrijitoarele dau rațiile numai după greutatea vitei și după producți-

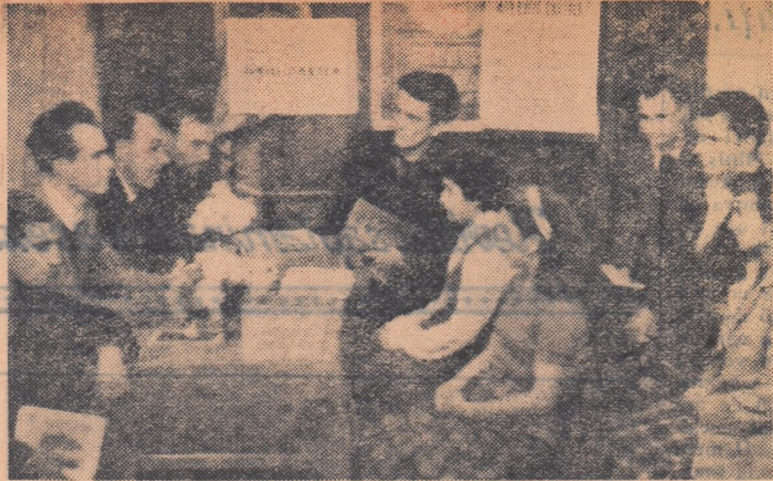
vitatea ei. Hrana este mult mai felurită decît o dăm noi și în mare cantitate murată. Animalul o mănîncă de aceea cu mai multă poftă. Vitele sînt foarte curate. Vacilor li se face odată pe săptămînă baie.

Astăzi, se cresc la noi în Hălchiu 10.000 de porci. Știam dinainte că am să fiu întrebată cum sînt îngrijiți și hrăniți porcii în sovhozuri și colhozuri, de aceea am luat aminte la tot ce era în legătură cu creșterea porcilor. Multă grijă au îngrijitorii sovietici să dea porcilor hrană rațională. Mare preț se pune acolo pe nutrețul murat.

Am văzut că prin muncă, bazîndu-se pe știință, îngrijitoarele sovietice au izbutit să crească productivitatea unui mare număr de vaci. Unele ajung la peste 8.300 kg. lapte anual. Aceasta mi-a mărit și mie încrederea că pot obține producții mult mai mari ca pînă acum.

ROȘCA EUGENIA

îngrijitoare de vaci, gospodăria agricolă de stat Hălchiu, raionul Stalin

Caravana cinematografică prin satele călărășene

Mașina înghite kilometri după kilometri. Pe șoseaua care ne duce spre Călărași, caravana întreprinderii regionale cinematografice București, împodobită cu flori și stegulețe, e urmărită de privirile și semnele prietenești ale drumetilor. Caravana va prezenta acum în sate filme în cinstea „Lunii prieteniei romîno-sovietice”.

Șoferul cîntă la volan.
— Așa cînti mereu? îl întreb.
— Înainte nu-mi prea ardea de cîntat cînd treceam pe

aioi. Tot drumul ăsta de la Căzănești era numai gropi. Acum, uite-l, e neted ca-n palmă...

Glăsuț operatorului îl întrebă:

— Grăbește, nea Gheorghită! Sîntem așteptați la Florica.

Nu isprăvește însă bine vorba și parcă dinadins mașina se oprește brusc.

— Mîine seară sîntem la dumneavoastră — îl vestește șoferul prin fereastra mașinii pe președintele statului popular din Dichiseni.

Concursul „Iubiți cartea” îmbrățișează acum un mare număr de cititori. Ei învață să pătrundă miezul faptelor din cărți, să înțeleagă cit mai multe învățăminte din paginile citite.
Printre tinerii pe pieptul cărora strălucește insigna de „Iubiți cartea” se numără și Constantin Susei, Ștefan Prondăfir, Eufrosina Piroască din Mizil.
In fotografie tineri cititori în fața comisiei de concurs.

— Eu zic să nu vă grăbiți — răspunde președintele. Și spre mîntirea crescîndă a șoferului caravanei, acesta-i arăta că în ultima lună în Dichiseni a fost adusă lumina electrică, iar oamenii au acum și cinematograful lor.

— Uite, lucruri de față! — așta aflăm de fiecare dată — drumul nostru — îmi spune șoferul și zîmbind o pornește cu vitează.

Mai tîrziu, în cîntecul necurmat al motorului, șoferul a povestit despre multele înnoiri care-l întâmpina în fiecare sat între două călătorii ale caravanei.

Ne apropiem de comuna Independența. Aici, înainte vreme, din 4000 locuitori 1500 erau neștiutori de carte. Iar acum întîi bulucindu-se nerăbdători în jurul caravanei abia poposită în sat. Nici n-a apucat bine mașina să se oprească și e înconjurată de sumedenie de tineri și copii.

— Să-ți ajut eu nene — se repede un flăcăiș, cînd îl vede pe operator întinzînd așezele.

— Și eu, și eu! — se înghesuie alții.

Se dau apoi toți mai aproape de aparat. Cînd începe să ruleze e plăcut să fii aproape, să auzi sîrîitul ușor al motorușului. Azi vor vedea filmele „Milionarii din Tengelic” și „Cei din Kronstadt”.

Cu mult înainte de ora începerii, sala e plină. Deodată, zgomotele încetează... Întă, în zorii rubinii ai unei zile de vară, pe ogoare se face prașitul mecanic. Uite cum lipse plugarii pălăriile de floarea soarelui una de alta ca muzicantii tipsiile din orchestră...

— Așa cum e în film e și la noi — șoptește cu emoție în glas, tînăra colectivistă fruntașă Ioana S. Ioan către surorile Rădulescu.

M. CAJAL

CUM SĂ NE HRĂNIM

(Vitaminele)

Pînă de curînd s-a crezut că dacă mînci mult e un lucru bun. Știința a arătat însă că un om nu se hrănește cu adevărat decît mîncînd în așa fel încît să dea organismului acele substanțe care-i sînt necesare. Printre acestea se află și vitaminele, fără de care viața nu ar fi posibilă. Vitaminele sînt substanțe chimice de natură organică care iau parte la procesul de hrănire. (Cuvîntul „vitamină” mai înseamnă și „trebuincioasă vieți”).

Oamenii de știință au observat de mult că un anumit fel de hrană sau lipsa din hrană a unor alimente dă anumite boli. Savantul polonez Cezimir Funk a dovedit că boli grele cum sînt pelagra, scorbutul, rahitismul și altele sînt provocate de lipsa unor anumite vitamine.

Pînă azi s-au descoperit peste 30 de vitamine. Denumirea lor alfabetică (A, B, C, D, E, F, etc.) a rămas din timpul cînd nu se știa din ce sînt alcătuite. Astăzi ele pot fi fabricate ca orice medicament.

Vitaminele se găsesc în legume, carne, grăsimi, zahăr, lapte, etc. Astfel, vitamina A se găsește în morcovi, pătlăgele roșii, salată verde, lăptuci, spanac, smeură, caise, lapte, brînză, gălbenuș de

ou. Lipsa vitaminei A, dă boală de piele, stomac, intestine, rinichi și chiar orbire.

Vitamina B, este de fapt alcătuită din mai multe vitamine (cunoscute ca: B1, B2, B6, B12) fiecare deosebită de cealaltă și cu rolul ei anumit în organism. Vitamina B1 asigură bunăoară buna funcționare a nervilor.

Vitamina B2 (i se spune astfel fiindcă e compusă din două substanțe) se găsește în lapte, piine neagră, ouă, carne și foarte multă în ficat. Ea ajută țesuturile să respire, ne ajută să vedem.

Vitamina PP se găsește în piine neagră, carne de vacă, mazăre verde, scrumbii, ficat, drojdie de bere. Ea ferește omul de pelagră.

De foarte mare însemnătate este vitamina C. Ea întărește organele care dau naștere singelui, ne apără de infecții, și dă vlagă corpului. Ea ferește de scorbut, una din cele mai grele boli care au bîntuit în trecut. Se găsește în spanac, mărar, varză, ardei verde, roșii, cartofi, smeură, lămîie, sucul de măcieș, etc.

Fosforul și calciul atît de necesar întăririi oaselor ni le dă vitamina D care se gă-

sește în untură de pește, ouă, unt, drojdie de bere, lapte, unele ciuperci.

Anotimpul și clima au o mare înrîurire asupra obținerii plantelor bogate în vitamine. Așa se explică de ce iarna alimentele au mai puține vitamine decît vara. La fel, este foarte important modul de conservare sau de preparare a alimentelor care conțin vitamine. E bine ca ele să fie consumate proaspete și dacă se poate crude. Nu este bun obiceiul de a usca fructele și legumele. Nimerit este să le afumăm, să le sărăm, să le păstrăm în zahăr.

Cunoscînd rolul vitaminelor, vom înțelege că trebuie să păstrăm o anumită regulă în hrană, adică să ne facem ore regulate de masă. Chiar în timpul mîncii de vară, plugarii trebuie să mînce de cel puțin trei ori pe zi din care la prînz și seara mîncăruri calde, cu piine în locul mămăliișii reci. În timpul iernii, trebuie să mîncăm multă slănină, carne friptă, macaroane cu nucii sau brînză sau un aiuat cu marmeladă.

Gospodina trebuie să chibzuiească, să schimbe pe cit se poate felul de bucate de la o zi la alta. Aceasta prieste organismului, dă omului putere de muncă și voie bună.

Din cele mai vechi timpuri oamenii au visat să-și prelungească viața. Se știe că în Evul Mediu durată mijlocie a vieții era de 30—40 de ani. În timpurile noastre ea este de 70—75 de ani. Sînt însă cazuri cînd oamenii trăiesc 100 și peste 100 de ani. Și la noi în țară sînt asemenea cazuri de viață lungă. Astfel, am întîlnit în anul 1952, în comuna Osoi, regiunea Cluj, pe Moș Maftei care avea 141 de ani. Faptul că sînt oameni care ajung la o asemenea vîrstă, i-a făcut pe savanții sovietici ca I. I. Mecinikov să cerceteze cauzele acestei lungimi a vieții. S-a ajuns astfel la concluzia că viața se frînge de obicei la mijlocul ei și că medicina va putea să biruie cauzele care duc la oprirea vieții înainte de vreme. I. P. Pavlov a arătat că îmbătrînirea omului vine odată cu îmbătrînirea sistemului nervos și în deosebi a scoarței cerebrale.

La noi, acad. prof. C. I. Parhon susține că bătrînețea este o boală care trebuie tratată ca orice altă. Ani și ani s-a preocupat prof. Parhon de această problemă. Abia în timpul regimului democrat-popular au existat însă condiții pentru punerea în practică a cercetărilor. Prin grija

partidului și guvernului, în anul 1952 a luat ființă în țara noastră Institutul de geriatrie.

Zilnic, pe aleile Institutului, uncori și pe străzile orașului, o poți întîlni pe femeia Voica Voicu. În 1949 cînd am cunoscut-o, avea sîra spinării încovoată. Pielea feței și a trupului ei era aspră și zbîrcită. Părul complet alb. Auzea greu, vedea slab. Nu mai ținea minte mai nimic din viața ei. Acum această femeie de 97 ani, născută pe vremea domnitorului Alexandru Cuza, e vioaie, urcă și coboară de 2—3 ori pe zi etajele Institutului și coase fără ochelari. Pielea îi este netedă, părul și-a recăpătat în bună parte culoarea ce o avusese pe vremea cînd Voica juca la horă cu flăcăii. Pînă și ochii îi strălucesc ca ai unei femei tinere. Acum aude mult mai bine și este în stare să-ți povestească ore întregi întîmplări din viață.

Tratamentul principal al bolnavilor este alcătuit din hormoni, vitamine și extracte de țesuturi.

O MINUNATĂ CUCERIRE A ȘTIINȚEI ROMINEȘTI

Prof. dr. A. Aslan
director al Institutului de geriatrie

după o rîndială anume.

Mă uit adesea la bătrînul Petre Suciu, în vîrstă de 95 ani. Cînd a venit la Institut, era aproape întepenit. Azi este plin de vioiciune și de neastîmpăr. De altfel nu e singurul bătrîn care după tratamentul făcut a început să se vaete că se plictisește sînd fără lucru, deși înainte de a veni la Institut nici nu mai încăpea vorba că ar mai fi putut munci. Aceasta se datorește tratamentului primit aici și vitaminei H₃ îndeosebi, vitamina descoperită de medicii romîni. Această vitamină face să crească forța mușchilor din corp ca și a mușchilor inimii, îmbunătățind schimbările de substanțe ce se produc în organism. Aceste procese ce se petrec în organism, îmbunătățite acum, dau bătrînilor tratați cu vitamina H₃ seletă de viață și putere de muncă.

Cercetări continui și înaintate se fac acum în Institutul nostru, cu foarte bune rezultate în domeniul preîntîmpinării bătrîneții. „Tinerete fără bătrînețe”, visul din basmele copilăriei noastre sînt azi pe cale de împlinire.

Calendar agricol

IN CIMP. — In Moldova și Ardeal se termină însămînțarea secarei și orzului, iar în restul țării continuă intens însămînțarea grului, recoltarea — mai ales în regiunile de sud — a porumbului, sfeclii de zahăr și a florii soarelui. Continuă executarea arăturilor pentru însămînțările de toamnă și primăvară; odată cu arătura se dau îngrășăminte naturale sau chimice. Se controlează semănăturile pentru a vedea dacă nu sînt atacate de dăunători.

IN LIVADA. — Incepe în toată țara plantarea pomilor în terenurile pregătite, continuă săpatul pomilor la rădăcină și se fac arături în plantațiile vechi.

IN VIE. — Continuă culesul viilor în toată țara, mai ales în acele regiuni unde recolta este primejdioasă de mușgai. Se controlează mersul fermentației și începe desfundatul în pepinierele de viță.

IN GRĂDINA DE LEGUME. — Se recoltează — în toată țara — cartofii și legumele rădăcinoase; se arădăcine terenul și se dau îngrășăminte organice sub brazdă. Continuă plantarea arpacicului și usturoiului; se seamănă salata, spanacul; se face însămînțarea morcovului și pătrunjelului pentru a obține zarzavaturi timpurii de primăvară.

IN ZOOTEHNIE. — Continuă intens însilozarea nutrețului; se face clasarea turmelor de oi alegîndu-se cele bătrîne și neproductive (care se vind) și începe monta artificială la oi. Se repară adăposturile de iarnă și în special saivanele pentru oi.

Ing. agr. V. ALEXANDRU

Timoul probabil

Vremea se răcește ușor. Inghet va fi în diminețile de 21-23 octombrie, numai în Ardeal și în regiunile de munte. De la 22 octombrie cerul începe a se înora și se menține mai mult acoperit pînă la 27 octombrie, cînd se înseninează. Ploi slabe vor cădea în Ardeal — mai ales în zilele de 23-26 octombrie. În Cîmpia Dunării și Moldova ploile vor fi mai dese, îndeosebi în zilele de 23, 24 și 27 octombrie. În 22 și 27 octombrie vîntul va sufla mai tare, iar în restul zilelor, slab. Temperatura urcă ziua între 13 pînă la 17 grade.

N. TOPOR

De ce m-am hotărît să intru în gospodăria colectivă

Nu mă laud, dar de vreo cîțiva ani încoace mă număr printre țărani muncitori fruntași ai recoltelor bogate. Mi-am făcut casă nouă, m-am îmbrăcat cum se cuvine și nici de foame n-am răbdat.

De la o vreme însă, mi-am dat seama că tot mai cîștigat aș fi dacă aș munci în gospodăria colectivă.

Mai întii de toate trebuie să arăt că recoltele obținute de colectivști sînt mai mari decît cele obținute de mine. Bineoară, recolta de grîu din tarla noastră gospodăriei a fost mai mare decît recolta obținută pe fașile mele de pămînt cu peste 300 kg. la hectar, iar la porumb cu aproape 1000 kg. știuleți la hectar. În toamnă — după ce mi-am achitat îndatoririle către stat — am adus în hambar 1145 kg. grîu și peste 2800 kg. porumb. Aceasta este agonisita mea.

Să vedem acum ce-a agonisit în același timp un colectivist. De pildă, să-l luăm pe Ștefan Coșovsanu. Ca și mine, el are în casă tot două brațe de muncă. Ștefan Coșo-

veanu a primit numai la împărțirea avansului de 40 la sută, peste 1800 kg. grîu, 37 kg. brînză, 24 kg. lînă, zeci de kilograme de zarzavat, precum și 750 lei. După cum se vede, colectivistul Ștefan Coșoveanu, a primit — numai la avansul de 40 la sută — produse mai multe decît am adunat eu într-un an de zile. Și dacă mergem mai departe cu socotitul, vom vedea că el va primi numai grîu peste o jumătate vagon, adică de patru ori mai mult decît am scos eu în acest an.

Făcînd astfel de socoteli, se vede cît de colorat oricît te-ai strădui, de unul singur este mult mai greu.

Vrei să fii om cu stare prin muncă cinstită, apoi singura cale este cea arătată de partid, calea gospodăriei colective.

Tocmai această convingere m-a îndemnat să intru în rândul colectivștilor.

ION BALICA

țaran muncitor cu gospodărie individuală din satul Afumați raionul Băilești, regiunea Craiova

Cum am reușit să terminăm la timp însămînțările

Ca să însămînțezi în trei săptămîni 27.400 hectare cu grîu de toamnă, precum și 6.140 hectare cu alte culturi, nu este ușor. Mai ales că anul acesta n-am putut semăna grîu în porumbiște deoarece porumbul a întîrziat mult în coacere. Totuși oamenii muncii din satele raionului nostru au știut să se descurce lesne și în această situație cam grea.

La noi în raion tot pămîntul este strîns în tarlae mari, de 100-200 hectare, lucru care permite o mai justă rotație a culturilor. Ajuțați de inginerii și tehnicienii raionului și de cei de la comune, țărani muncitori au făcut schimb de soie între ei și au hotărît să însămînțeze grîu după grîu, acolo unde culturile n-au fost atacate de nici un dăunător. Cele 2.300 atelaje cu tracțiune animală și cele 200 tractoare de la S.M.T. fiind reparate din timp, am putut începe arăturile pentru însămînțările de toamnă încă de la jumătatea lunii august. La 11 septembrie, cînd au început însămînțările, erau deja arate 14.000 hectare.

De asemenea, la grăbirea campaniei de însămînțări a contribuit și faptul că s-a arat pe timp de noapte și s-au folosit la maximum mijloace mecanizate. Aproape toate brigăzile de la S.M.T. Făurei au avut organizate cîte două schimburi de lucru, precum și

cupluri de semănători. De asemenea unii țărani muncitori — ca de pildă cei din comuna Filipești — au făcut arături pentru însămînțări și noaptea, la lumina felinarelor. În felul acesta noi am reușit să depășim viteza zilnică la arături cu 500-600 hectare.

O mare atenție am dat-o permanent întrecerii socialiste, întrecerii patriotice, precum și grupelor de într-ajutorare. De asemenea, n-am neglijat nici o clipă și n-am subapreciat ajutorul pe care ni-l puteau da deputații sătești și fruntașii recoltelor bogate. Avînd un plan concret de muncă, comitetul executiv al sfatului popular raional a urmărit îndeaproape felul cum se desfășoară campania de însămînțări.

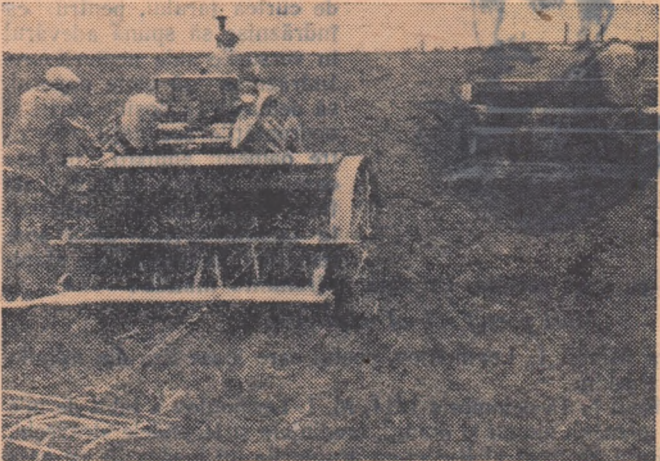
La 1 octombrie noi am reușit să îndeplinim în întregime planul în campania însămînțărilor de toamnă. Acest succes ne bucură pe toți, dar nu ne vom opri aici. Harnicii noștri țărani muncitori sînt hotărîți să întîmpine cel de al II-lea Congres al partidului cu noi realizări în munca pe ogoare. Acum, peste tot la sate, se dă zor la culesul porumbului, colectarea produselor de toamnă, precum și la terminarea construcțiilor planificate.

ȘTEFAN CARP

președintele sfatului popular al raionului Filimon Sirbu, regu nea Galați.

TOAMNA în Satele patriei

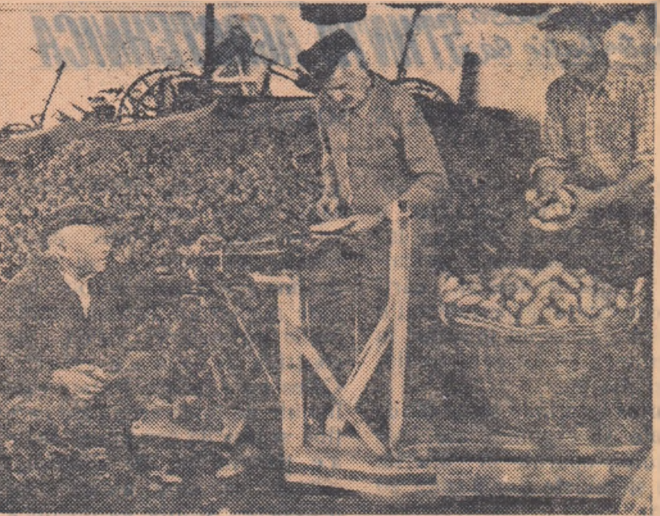
Au trecut lunile, a trecut primăvara și vara. Toamna a poposit în sate aducînd bucuria rodului îmbelșugat. Cu toată vremea rece și ploioasă din acest an, harnica noastră țărănire muncitoare — sprijinită frățeste de muncitorii de la orașe — a biruit greutățile! Recolta este bogată! Folosind zilele bune de lucru oamenii muncii de pe ogoare grăbesc însămînțările de grîu și orz, grăbesc recoltatul porumbului, cartofilor și al celorlalte culturi tirzii.

Pe întinsele ogoare ale gospodăriei colective „Drapelul Roșu” din Salonta, însămînțatul grîului se face cu mijloace mecanizate.

Silvia Neamțu, țărăncă muncitoare din satul Miniș, regiunea Arad, cea mai bună cultivatoare de tutun din sat! Iată-o controlînd frunzele de tutun în timpul uscatului.

Cartofii au fost scoși la timp și aduși în curte. În fotografie: membrii gospodăriei colective „Lupta pentru pace” din Velnița-Oradea, îngrijindu-se de buna înmagazinare a recoltei.

Priviți acest ciorchine de struguri pe care îl ține în mînă tînăra muncitoare Virginia Bostan, șefă de echipă la gospodăria agricolă de stat Poarta Albă, regiunea Constanța. El nu a fost ales în mod special. Asfel de struguri au recoltat muncitorii din întreaga podgorie a gospodăriei.

Avutul obștesc al întovărășirii din Roteni

Pe pășunea întovărășirii agricole „Petofi Sandor” din satul Roteni, raionul Tîrgu Mureș, paște o turmă nu tocmai mare: 69 oi.

— Ale cui sînt oile baci Bitoi? — îl întrebă cînd și cînd pe doban, cite un trecător.

— Ale noastre, ale întovărășirii! — răspunde Atîla Bitoi cel mai priceput în ale ciobănitului din toată întovărășirea. — Și-o să mai cumpărăm încă, să trecem de sață... Ai văzut construcția

nouă lîngă casa sfatului popular? Noi am ridicat-o, este saivanul oilor, spune cu mîndrie baci Bitoi...

Intovărășii din satul Roteni merită laudă pentru faptul în care au pornit să-și înjghebeze avutul obștesc. Pînă acum și-au cumpărat nu numai oi, dar și unelte agricole. Acesta e doar începutul, însă cele 43 familii de întovărășii au hotărît ca îndată după ce vor primi banii pentru recolta de pe cele 2 hecta-

re de sfeclă de zahăr și 3 hectare soia, contractate cu statul, să mai cumpere o semănătoare, 3 prășitori și un marcator.

— Pentru a avea bucate din belșug nu-i deajuns să fii vrednic, spune Ludovic Farkaș, președintele întovărășirii, ci trebuie să fii și chibzuit. Iată pentru ce mărim noi avutul obștesc. Vrem să avem foloase mai mari... Și bine facem!

A. BĂBEANU

M. I. LERMONTOV

nea cu greu revolta. Un vers îi frământa mintea:

„Muri poetul rob al onoarei!”

Era Mihail I. Lermontov, poetul care luase lira din mâinile lui Pușkin.

Născut la 15 octombrie 1814, M. I. Lermontov a iubit de mic copil oamenii simpli și obidiți, credințele și legendele străvechi, pământul nesfârșit al Rusiei cu drumurile lui înzăpezite pe care răsuna clinchetul monoton al clopoțelului și cîntecul trist, tărăgănat al surugiiilor. În scurta lui viață, Lermontov a îndurat multe, a suferit din pricina dragostei sale pentru libertate, pentru poporul asuprit de regimul țarist. Poemele lui „Demonul”, „Boerul Orșă”, „Mțiri”, „Kalașnikov”, romanul „Un erou al timpului nostru”, poeziile sale lirice, — sînt o comoară a literaturii universale, un imn adus libertății și dragostei față de oameni.

Intreaga lui operă poetică este un protest categoric la adresa celor care împilau poporul ținîndu-l confundat în întuneric. Atît poemele lui cît și baladele cu caracter patriotic, zugrăvesc pe omul simplu, cîstît, pus la grele încercări, în condițiile nedrepte orînduirii sociale ale țarismului.

Mergînd pe drumul trasat de Pușkin, drumul unei literaturi patriotice pe înțelesul oamenilor simpli, Lermontov creează opere de o valoare mondială, cu conținut bogat, într-o formă desăvîrșită. Călăuzit de dragostea pentru libertate, el devine un dușman nempăcat al autocrației țariste.

...În 1841, în vîrstă de numai 27 de ani, Lermontov a fost răpus într-un duel, pus la cale de către aceiași dregători care-l omorîseră și pe Pușkin.

Dar slovele lui nemuritoare vor răsuna veșnic, cu aceeași putere.

M. DJENTEMIROV

O valoroasă contribuție la ȘTIINȚA AGROTEHNICĂ

Prof. N. SOKOLOV

De curînd, în Uniunea Sovietică a ieșit de sub tipar o nouă carte de agrotehnică intitulată „Problemele agriculturii”. Autorul acestei cărți este cunoscutul experimentator colhoznic, priceput inovator în agricultură — Terentii Simionovici Malțev.

Cartea cuprinde peste 60 de articole și expuneri ale inovatorului, apărute în diferite ziare și reviste din ultimii 20 de ani.

Articolele lui T. S. Malțev, scrise înainte de război (1934-1941) vorbesc de alegerea celor mai bune soiuri de grîu de primăvară potrivite pentru pămîntul din ținutul Zauralie. În aceste articole sînt lămurite de asemenea problemele introducerii de noi culturi în producția agricolă colhoznică, precum și cele ale organizării lucrărilor de experimentare în colhozuri, lucrări pe care autorul pe drept cuvînt le socotește foarte importante pentru producția agricolă.

Malțev lucrează neobosit. De la literatura populară agrotehnică el trece la studierea lucrărilor celor mai cunoscuți oameni de știință din domeniul biologiei și ai agrotehniciei, C. Darwin, K. A. Timireazev, I. V. Miciurin. În același timp, studiază lucrările marilor dascăli ai marxism-leninismului. Aceasta îl ajută și mai bine în munca sa de experimentator să înțeleagă în mod just valoarea diferitelor teorii științifice.

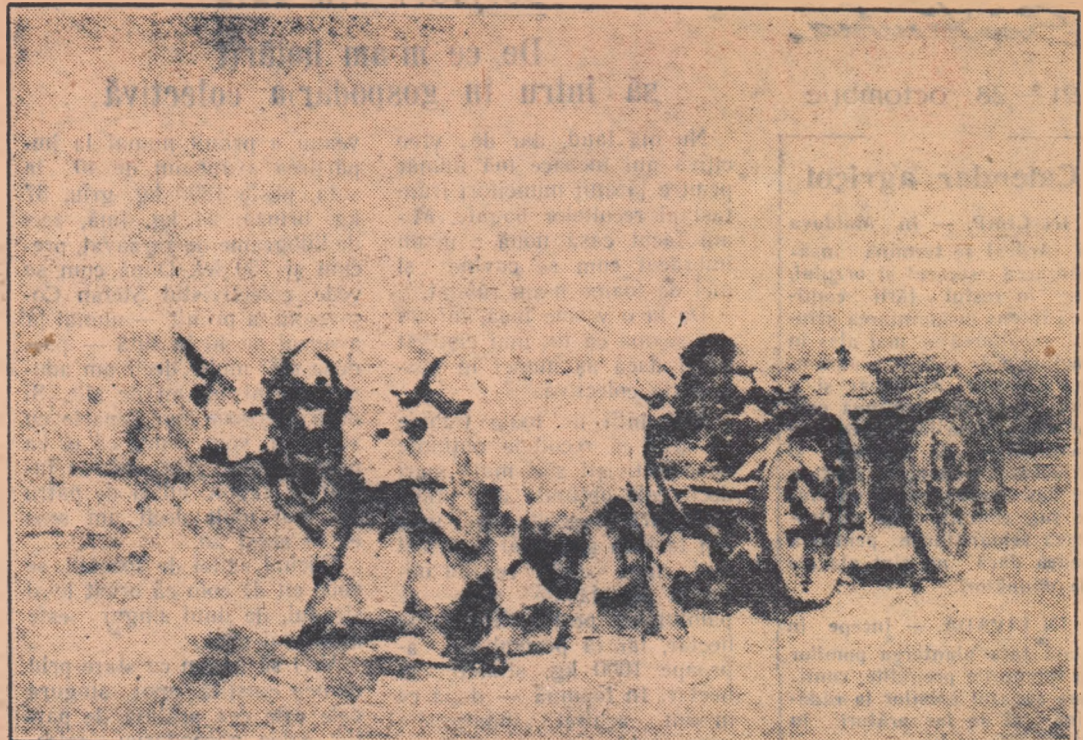
Intr-o serie de articole, sa-

vantul colhoznic arată importanța luptei împotriva aplicării mecanice a științei agrotehnice. El arată că „nu întotdeauna poți obține recolte bogate respectînd întocmai toate legile agrotehnice, oricît de conștiincios ar fi ele aplicate. Calea spre recolte bogate este înainte de toate aceea care ține seama de condițiile locale ale pămîntului, de condițiile climatice, care aplică cu pricepere știința agrotehnică la aceste condiții”.

De asemeni, T.S. Malțev arată că spre deosebire de vechea teorie, plantele anuale, întocmai ca și cele vivace acumulează în pămînt substanțe organice, mărînd astfel fertilitatea lui. Pentru aceasta însă, trebuie să se respecte anumite reguli. Fiecare agricultor știe că pămîntul trebuie lăsat „să se odihnească”. Pornind de la aceasta, Malțev arată că pămîntul trebuie arat odată la 4—6 ani la o adîncime de 50—60 cm., folosînd plugul fără cormană.

Cartea „Problemele agriculturii” ridică probleme de bază care au o uriașă însemnătate pentru știință și pentru practica agrotehnice. Cunoașterea acestei cărți este necesară în egală măsură și agronomilor și practicienilor din agricultură. Cartea lui T. S. Malțev constituie un valoros aport la dezvoltarea științei agrotehnice.

(Articol prescurtat din ziarul „Pravda”).

Car cu boi

Pictură de N. GRIGORESCU

LA SĂLIȘTE

de IOACHIM BOTEZ

În gara Săliștea, clădire nouă, luminoasă ca o cupă de cleștar, nu ca cea de pe vremuri rămasă colo între copaci întunecoasă și, parcă încăudată, așinea calea trenului un omuleț roșcovan ca robul său înhămat la un ghiociu cît un cofirșău. Cum nu cunoșteam drumul, m-am ureat. Dar ce minunată drumetie ar fi fost de-o porneam apostolăste! De la o bucată de loc, după ce treci de gara veche, șoseaua de țară merge printre două străji de tei bătrîni și lanuri de cucuruz. Soarele de toamnă coboară către geana vinătă din zare. Acolo-s munții Sebeșului. Nu după vreme multă, intrăm în sat. Case tot una și una, cu temelii de piatră și acoperișuri de țigla. Trecem giră Săliștei, ca lacrima de limpede, unde copii cu nădragii suflecați scormonesc bolovanii după păstrăvi, și iată-ne în inima țîrgului. În fiecare luni, aici se ține bîlci.

Săliștea-i așezare românească de veacuri. Oieri care au pribegit cu turmele pînă-n plaurii Dobrogei și mai departe, s-au întors acasă cu cîștiguri bune și au ridicat cu cheltuiala lor o școală cu ziduri nalte și groase, încă de acum aproape două sute de ani. Acum, douăzeci de dascăli și dascălițe dau aici lumină celor trei sute de școlari, băieți și fete, care zburdă în ograda pietruită și în jurul teiului secular de lingă altarul bisericii. Învățătorul Giurgiu mă duce la căminul cultural a cărui cîrmuire a luat-o numai de astă vară.

Sus, în sala de ședințe, privesc giră Săliștei cum ea într-o cadră verde curge printre tei și castani bătrîni și vorbim despre viața culturală a locului.

— În decembrie, sărbătorim jubileul, zice învățătorul cărunț

-- Care anume?

— Înființarea corului, acum 60 de ani.

— Mulți cîntăreți?

— Aproape o sută.

Și-ncepe a-mi povesti cum în 1951 corul săliștenilor a cîpătat premiul I pe țară la concursul artistic organizat de așezămintele culturale; cum mai apoi a luat premii mai mici; și cum dirijorul Aron Bogdan duce acum aprigă luptă să urce iar culmea.

Căminul are și o echipă de fluierași alcătuită din țărani de toate vîrstele și o brigadă artistică de agitație.

Peste cîteva săptămîni, căminul cultural va trece giră pe celălalt mal, într-o clădire și mai arătoasă.

Biblioteca populară e ceva mai la deal. Numără cîteva mii de volume. Cititorii zilnici nu lipsesc. Dacă munca la finețe, prin livezi, pe ogoarele de toamnă se ostăiește, și se pornesc nopțile lungi de iarnă, sala de lectură se umple ca un stup. Cîl stau de vorbă cu bibliotecara Ana Balușa, iată că vine sfioasă ca o căprioară, Cîmpeanu Ana Maria elevă la școala medie de 10 ani. E în clasa a noua. A adus la subsuoară o carte al cărui titlu e „Flăcăul din Binținți”: viața de muncă și jertfa a lui

Aurel Vlaicu. A citit-o cu multă evlavie.

Nici cititoarele vîrstnice nu lipsesc. Fișa Marinei Iacob de 70 de ani, văduvă cu șase copii, este una din cele mai bogate. În fruntea cărților citite stă bineînțeles „Mama” de Gorki. Ea este și o sprijinitoare neobosită a corului de la căminul cultural. Oamenii din partea locului îi spun pri-vighetoarea, pentru darul ei la cîntări.

Alt cititor vîrstnic e Constantin Răcuțu. Fișa sa cu nr. 7 începe cu „Anii de ucenicie” ai lui Sadoveanu. El însuși a fost un ucenic rătăcitor, dar nu în ale slovei, ci în ale meșteșugului de-a frămînta și coace pîinea cea de toate zilele. Măcar că s-apropie de șaptezeci de ani, omul ăsta îndesat de trup, cu priviri ca două sfredele, e încă plin de neastîmpăr și voie bună.

Cel care îngrijește fără preget de reparații și de mutarea cît mai grabnică a căminului cultural pe celălalt mal al Săliștei este învățătorul Giurgiu. Om încercat, trăitor în locurile acestea de mic copil, dascălînd de un sfert de veac, el a avut și direcția școlii elementare și a mai condus căminul cultural — nainte vreme. Dînsul convoacă cît mai des comitetul căminului, alcătuit mai mult din plugari și muncitori. Încă de pe acum lucrează la planul de realizări pentru perioada activității de iarnă. Cercuțiile agrotehnice sînt cele mai de seamă, îndeosebi cu privire la pomicultură. Săliștea e loc bogat în livezi. Dar și în izvoare tămăduitoare și aer dătător de sănătate. Pe matca Săliștei vin din munte numai adieri de cîmbru și ienuper.

V. VIȘINESCU

TOAMNA ÎN COLECTIVĂ

Grădinarul colectivei

Chit că nu-i din vreme

străvechi

Tot ridică (de privi-vei!)

Piramide.. de curechi.

Sub a cerului năframă
Toamna, anotimp drumeț,
Picură bănuți de-aramă
Din cerceii ei de preț.

Trece chipeshă pe cale
Clopoșei sunînd pe cîmp;
Li răspund copile-n vale
Și feciorii de pe dîmb.

Lanul de porumb se-ndoaie
Cînd flăcăii sugubeji
Aur de pe el despoaie:
Frumusețe de știuleți!

Culmii zilei se destramă
Căci sînt vîile-n soroc;
Chiote răzbat la cramă,
Curge mustu-n poloboc.

Sus, la loturi, pe ponoare
Fără haturî cu răsuri.
Cavalcade de tractoare
Au pornit la arături...

...Sub a cerului năframă
Omul — iată-l — peste tot,
Truda lui te face, toamnă,
Anotimp bogat în rod.

În patria constructorilor comunismului

ORAȘ MINUNE

Prin Expoziția Agricolă Unională a U. R. S. S. (I)

Moscova, oraș care nu are seamă pe lume nici în frumusețe, nici în glorie. Cât de armonios se îmbină aici comorile seculare ale istoriei, cu frumusețile noii ere care a început prin izbînda Marii Revoluții Socialiste! Alături de străvechile biserici cu turla aurită și cu lespezi grele sub care zac oseminte de țari, săgează cu semeție văzul noile clădiri monumentale cu luciu alb și proaspăt pe care oamenii sovietici le-au ridicat întru slava măreței lor patrii. Și pretutindeni brațele de oțel ale macaralelor ridică mereu calupuri masive de beton și mormane de fierărie din care, cu o iuțală uluitoare, se conturează noile clădiri înalte. În aproape opt veacuri — pînă în octombrie 1917 — Moscova ajunsese să aibă o suprafață locativă de 12 milioane metri pătrați. De atunci și pînă azi, deci în mai puțin de patru decenii, a crescut cu 10 milioane de metri pătrați; iar pînă în anul 1960, — prin urmare în numai o jumătate de deceniu — creșterea va fi de încă 10 milioane de metri pătrați. Așa a crescut și crește vestita capitală a Uniunii Sovietice. Iată de ce Moscova este acum un oraș care întinerește și se înnoiește neîncetat căpătînd o tot mai strălucitoare frumusețe care te coplesțește prin măreția ei.

În acest cadru fermecător unde monumentele trecutului fac o atît de bună vecinătate cu viața ocolitoare de azi, s-a zămislit în anii din urmă și magistralul complex arhitectonic al Expoziției Agricole Unionale.

...Venim aici dinspre centrul Moscovei prin largă șosea Iaroslav. Cu mult înainte de a pătrunde pe sub arcada intrării principale — deasupra căreia se înalță o sculptură mare: un tractorist și o colhoznică ținînd sus un snop de grâu — zărim săgeata aurită a Pavilionului Principal și o uriașă cupolă de sticlă care scînteiază orbilor în bătaia soarelui.

Și iată-ne ajunși pe un tărîm de basm, care pune în umbră și cele mai măiestre plămîiri ale închipuirii noastre din anii tot mai îndepărtați ai prunciei. E un întreg oraș, un oraș alcătuit din palate, gătit cu podoaba unor grădini minunate, cu fîntîni din care jerbele de apă țes o adevărată dantelă, cu statui aurite și uriașe tablouri. Uimit și încîntat privești cu nesaț, căutînd să-ți întipărești în suflet fiecare amănunt;

Un grup de crescători de vite din raionale Lalsh și Oparin, regiunea Kirov, la Expoziția Agricolă Unională din Moscova.

dar mereu alte minunății se adaugă la tot pasul. Și sînt atît de mult! Ca să vizitezi întreaga Expoziție, stînd pe fiecare metru pătrat numai cîte un minut și jumătate, ți-ar trebui un an de zile... Și aici fiecare metru pătrat merită studiat cu cea mai mare atenție, pentru că ai ce vedea și ce învăța. Anul trecut, în trei luni și jumătate, Expoziția a fost vizitată de 8 milioane de oameni din toate colțurile Uniunii Sovietice și din străinătate. În anul acesta, numai pînă în septembrie, numărul vizitatorilor s-a ridicat la 7.800.000 (între care numai din străinătate au venit 961 delegații din 72 de țări). Pe aleile largi sau în incinta

somptuoaselor pavilioane se încrucișează cultivatori de ceai din Gruzia și podgoreni din Uzbekistan, păstori din Altai și vinători siberieni, pomicultori din Crimeia, frunțași în cultura cerealelor din Ucraina. Iar printre ei zărești țărani polonezi, romîni și germani, fermieri canadieni, cultivatori de orez din China și India.

Se aud cuvînte în zeci de limbi, unele sonore, altele guturale; toate aceste cuvînte exprimă însă cu aceeași căldură, dragoste și admirație pentru puterea și bogăția Uniunii Sovietice, pentru înfăptuirile ei. Expoziția, acest oraș minune, întins pe o suprafață de 207 hectare, este alcătuită din nu mai puțin de 318 clădiri, cu un volum total de peste 2 milioane metri cubi. De-a lungul celor peste 35 kilometri de șosele asfaltate și al celor peste 30 kilometri de alei din interiorul ei au fost plantați 50.000 de arbori dintre care 7.000 pomi fructiferi și peste 550.000 de arbuști, iar pe spațiile verzi au fost sădite peste 5.500.000 flori. Numai semănăturilor, pepinierelor, arăturilor și altor exponate în na-

tură li s-a rezervat o suprafață de 25 ha. Chiar din simpla înșirare a acestor cifre oricine își poate da seama la cît de mari proporții a fost conceput și realizat acest monument arhitectonic care îndeplinește totodată rolul bine cunoscut de universitate populară.

Pentru a primi cîntea de a participa la Expoziție, mi-

lioane de oameni ai muncii din agricultura Uniunii Sovietice desfășoară o mare întrecere, ale cărei succese fac ca această onoare de participant la Expoziție să fie acordată nu numai anumitor persoane, individual, sau unor unități agricole, ci chiar unor raioane, regiuni și republici întregi. Bunăoară, republicile unionale Tadjikă și Azerbaidjan au fost numite participante la Expoziție pentru recoltele mari de bumbac și alte produse obținute în medie pe republică.

În acest an sînt 200.000 participanți la Expoziție, dintre care frunțași în producție, instituții, raioane, regiuni, ținuturi etc. Dintre aceștia se aleg cei mai buni care primesc premii speciale.

Expoziția este un mijloc minunat de răspîndire a experienței înaintate în agricultură. În afară de cele 16 pavilioane ale republicilor unionale și de cele 12 pavilioane ale regiunilor și republicilor autonome ce fac parte din Federația Rusă sînt deschise alte zeci de pavilioane pe specialități în agricultură, zootehnie, etc. unde sînt înfățișate prin grafice, filme și panouri, cît și prin mostre de produse, metodele înaintate ale frunțașilor. Totodată, în 5 săli, zi de zi, țin lecții și conferințe savanți, specialiști, frunțași în producție din diferite domenii; de asemenea se organizează zeci și zeci de întîlniri pentru schimb de experiență între delegații. Colhoznicii care au dobîndit recolte mari stau ei înșiși la standurile pavilioanelor și dau vizitatorilor lămuriri dorite în legătură cu felul cum au muncit și ce metode au folosit.

Iată — pe scurt — numai cîteva din formele în care se desfășoară aici largul proces de învățămînt care se răsfrînge apoi într-un mod binefăcător asupra întregii agriculturi sovietice, înarmînd oamenii cu o bogăție de cunoștințe și metode înaintate de muncă, cheie a recoltelor mari.

AL. N. TRESTIENI

M. TIMONIN

PASAGERUL VERDE

Trenul urcă dealuri și coline,
Aburul se-mprăștie în zbor.
În vagon, în brațe-o fată ține
Un puieț de măr mirositor.

Stă la geam, i-e somn de bună seamă,
Cîndu-firu-și deapănă încet...
În cearșaf, cu grijă, ca o mamă
Învelește gingașul puieț.

În vagon e fum și-i gălăgie,
Cîntece se-aud din cînd în cînd,
Și păzește lumea grijulie
Crengile vlăstarului plăpînd.

Cade-amurgul... Ziu-ncet păleşe,
Trenul fuge, țipă monoton.
Măru-n geam cu creanga ciocănește
Parc-ar vrea să iasă din vagon!

În romînește de D. MIHAI

Furaje pentru vite

O bogăție de seamă a gospodăriei colective „Drum Nou” din comuna Cristian, regiunea Stalin, o constituie fermele zootehnice. Acestea numără peste 700 de capete (vacă, porci, oi, etc.). De aceea, una din grijile colectivităților este asigurarea furajelor.

De pe cele 80 hectare trifoi, colectivității au strins numai la 2 coase peste 35 vagoane furaje. După recoltarea borcoagului de ne 7 hectare, ei au însămintat porumb furajer care va fi însălat. Totodată colectivității vor depozita cu grijă atât tulpinele cât și pănușele de porumb.

ION BRAGHEȘ
corespondent

Pe urmele scrisorilor trimise „Albinei”

Tirziu... dar mai bine decât niciodată

Faptele s-au petrecut în comuna Băbiciu, comună mare și frumoasă din raionul Caracal. Cadrele didactice de la școala nr. 1 din comună se abonaseră la ziare și reviste. În prima lună lucrurile au mers bine. Ziarele, de bine de rău, seseau aproape regulat. A doua lună de abonament a început însă cu ziua de 8, deci abonatii au fost lipsiți timp de 7 zile de ziarele pe care le plățiseră. Mai rău a fost în cea de a treia lună când pînă în ziua de 12 abonatii nu primiseră nici un ziar.

Ca atare, s-au gândit oamenii să scrie o scrisoare deschisă oficiului P.T.T.R. Caracal. Și au trimis scrisoarea prin revista noastră. „Albina” le-a venit în ajutor, intervenind îndată la forurile în drept.

Răspunsul n-a întârziat. Oficiul P.T.T.R. Caracal și-a dat seama — cam tirziu e drept, dar mai bine decât niciodată — că Băbiciu este o comună mare, unde este necesar să se înființeze în cel mai scurt timp o unitate poștală pentru buna deservire și deplină mulțumire a locuitorilor din Băbiciu.

Dragă „Albină”,
pînă cînd să mai așteptăm ?

Așa începe scrisoarea trimisă de un grup de țărani muncitori din comuna Crucea, raionul Vatra Dornei. Întrebare mai potrivită nici că se putea pune, deoarece de luni de zile țărani muncitori care și făcuseră pe deplin datoria de contractanți cu cooperativa pentru vînzarea laptei așteptau tîrîștea pentru vacile de lapte, promisă și prevăzută în contracte.

Au bătut oamenii drumul de la centrul comunal la raion, și izbîndu-se de o neîngăduită nepăsare față de nevoile lor au găsit cu oare să scrie revistei noastre cu rugămintea să-i lămurească ce au de făcut.

„Albina” a constatat că într-adevăr era vorba de nepăsare din partea cooperativei. Din răspunsul U.R.C.C.-ului Vatra Dornei, răspuns trimis redacției, reiese că obligația de a preda tîrîștea revine cooperativei care acum a și luat măsuri ca să achite țărănilor muncitori tîrîștea prevăzută în contracte.

„Cetăraș, țaran fruntaș”

...Am și eu 30 de ari în Coasta Pietrii, mai bine zis tot o coastă, dar plină cu mărăcini și bolovani. De mult îmi pusese în gînd să samăn acolo grîu de toamnă. Altăoc nici n-aveam pentru așa ceva. Mi-am destăinuit planul și cîtorva tovarăși din organizația de bază și ei m-au felicitat chiar. M-am pus pe lucru: am scos mărăcini, le-am dat foc, am îndepărtat bolovani, am împrăștiat 30 de căruțe de gunoi de grajd, am săpat alund și am nivelat terenul.

Toamna trecută, în timp ce oamenii din sat își culegeau cucuruzul de pe cîmp, eu semănam pe locul meu 55 kg. grîu selecționat și tratat la centrul din satul nostru.

În primăvară i-am tras holdița o grăpătură bună. După cîțva timp, văzînd că grîul nu-mi creștea peste tot la fel, i-am cernut și vreo 30 kg. de superfosfat, cumpărat de la cooperativă. Prin aprilie-mai, grîul meu era cel mai frumos din sat.

Într-o dimineață de vară grîul meu, dat în pîrgă, îngenunchiase la pămînt sub povara spicelor.

— Măine îl vom secera, i-am spus nevastei mele.

— Iar începi a-mi cetera? Cum să-l secori vinerea?!... mă ocărăi ea.

Bineînțeles că nu i-am spus multe, gîndindu-mă că faptele or să-i spulbere oredințele deșarte, și în dimineața următoare am gătat treaba asta, iar la sorocul treierîșului mi-am cărat snopii la arie. Și să fi văzut minune: am scos de pe cei 30 de ari ai mei, 820 kg. boabe grîu curat ca aurul, adică 2773 kg. grîu la hectar, pe cînd Teodor Nodiș de pe 70 de ari a scos abia 645 kg., iar Pavel Pașca al Rizucăi, de pe 30 de ari cît am semănat eu, — s-a ales numai cu 182 kg. grîu...

M-oi numi eu Cetăraș,
Da' nu cînt a greicraș
Și-al să vezi la anu', frate.
Mi-am propus așa să scot,
După-un petec cît un cot —
Nouă măji și jumătate
de bucate.

Sînt Alexa Cetărașul
Din Lăschia, dragii mei!
Si de vrei să-mi știți adresa,
De-ați veni cumva pe-aici,
Întrebați doar de Alexa!
Mă cunosc și mari și mici.

Correspondența trimisă de AL. BALANESCU
învățător în satul Lăschia

NOTA RED. — Țăranul muncitor cu gospodărie mică Alexa Cetăraș din satul Lăschia, raionul Lăpuș, regiunea Baia Mare, a obținut anul acesta 820 kg. grîu de pe 30 ari. Corespondențul nostru, tovarășul învățător Al. Bălănescu a stat de vorbă cu acest vrednic țaran muncitor care, cum spune proverbul, a scos grîu și din piatră seacă. Recolta de grîu obținută de Alexa Cetăraș este încă o dovadă că nu există pămînt sărac, ci pămînt lucrat bine și pămînt lucrat prost.

În corespondența de mai sus, tov. Al. Bălănescu redă fragmente din convorbirea pe care a avut-o cu țăranul muncitor Alexa Cetăraș.

O bună parte din evenimentele internaționale cele mai importante se desfășoară sub semnul întăririi cauzei păcii, merg pe linia înțelegerii și colaborării statornicite la Geneva. Aceste evenimente sînt în cea mai mare măsură roade ale politicii de pace duse de Uniunea Sovietică.

Alte evenimente urmează un curs potrivit cauzei păcii. Cu ușurință se poate vedea că aci este vorba de încercările vrăjmașe păcii ale unor cercuri reacționare din apus. Acestea, nemulțumite de urmările bune ale conferinței de la Geneva, caută să se pună de-a curmezișul îmbunătățirii situației în lume.

Oprindu-ne asupra întîmplărilor din timpul săptămîni care s-a scurs, vom vedea limpede acest lucru. Discutarea folosirii energiei atomice în scopuri pașnice la O.N.U., lucrările sesiunii Biroului Consiliului Mondial al Păcii, vizitele prietenești ale vaselor militare sovietice și Engleze, succesele tratatelor sovieto-canadiene, sînt o parte din evenimentele care au avut loc pe drumul înțelegerii, drum deschis la Geneva. Dimpotrivă, alăturarea Iranului la pactul militar de la Bagdad, conferința miniștrilor Apărării și șefilor de stat major ai țărilor care fac parte din N.A.T.O., declarațiile fără răspundere făcute de unii ofițeri superiori americani și englezi, sînt uneltiri în care se vede mina acestor cercuri reacționare apusene care vor să ducă statele pe făgașul cursei înarmărilor.

Toate străduințele spre biruința păcii

Luptătorii neobosiți pentru triumful păcii în lume, oameni de seamă din diferite țări ale lumii, s-au întrunit din nou la Viena. Aci a avut loc sesiunea Biroului Consiliului Mondial al Păcii.

Cei mai încercați și vajnici apărători ai păcii au discutat căile și mijloacele pe care trebuie să le folosească mișcarea mondială pentru pace pentru ca omenirea să păsească înainte pe drumul statornicit la Geneva. Toți cei care au luat cuvîntul au arătat însemnătatea rezultatelor conferinței de la Geneva, puțința ce s-a creat ca să se rezolve, pe cale pașnică, toate neînțelegerile, stăruința pe care trebuie să o depună popoarele pentru ca spiritul înțelegerii statornicit la Geneva să triumfe în toate țările, pe toate continentele.

Așa cum se spune în Chemarea Biroului Consiliului Mondial al Păcii, popoarele nu vor îngădui ca anumite cercuri imperialiste înrăite să-și facă iar jocul lor politic murdar. Omenirea își va îndrepta toate străduințele spre întărirea păcii și colaborării între popoare.

Bună vecinătate și prietenie între U. R. S. S. și Canada

Invitat de guvernul sovietic, Lester P. Pearson, ministrul Afacerilor Externe al Canadei, a petrecut cinci zile în Uniunea Sovietică. Cu acest prilej s-au desfășurat și tratativele sovieto-canadiene. Au fost luate în discuție atît probleme care privesc direct cele două țări, cît și probleme care au o mare însemnătate internațională.

Desfășurate în deplină înțelegere, tratativele s-au arătat a fi cit se poate de rodnice. Cele două părți au ajuns la înțelegere ca în scurt timp să încheie între ele un acord comercial. În problemele internaționale, ca cele privitoare la dezarmare și îndeplinirea acordurilor în Indochina, U.R.S.S. și Canada se află pe aceeași poziție. Întărirea continuă a relațiilor de bună vecinătate și prietenie între U.R.S.S. și Canada bucură popoarele, sprijină cauza păcii.

Iranul pe un drum dăunător

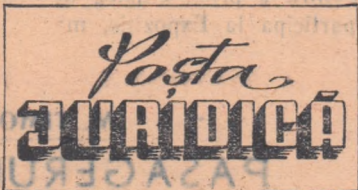
Iranul, țară așezată în Asia de mijloc, s-a alăturat alianței militare de la Bagdad. Din acest bloc militar fac parte Anglia, Turcia, Irakul și Pakistanul.

Alăturarea Iranului alianței amintite este un pas greșit și dăunător intereselor poporului iranian și păcii. Mulțumite de înglobarea Iranului în această alianță războinică sînt doar cercurile imperialiste din S.U.A. și Anglia. Aceste cercuri socot să folosească Iranul drept bază militară îndreptată împotriva Uniunii Sovietice și un însemnat izvor de ciștig. Iranul este o țară cu multe bogății, dintre care cea mai de seamă este petrolul.

Cele ce s-au petrecut cu Iranul arată popoarelor că unele guverne n-au părăsit încă drumul „războiului rece”, nu lucrează pentru slăbirea ci pentru menținerea încordării în lume.

A. VASILESCU

- Se poate vinde sau cumpăra pămîntul arabil ?
- Ce trebuie să facem pentru a împărți pămîntul moștenit ?

Tovarășul STAN M. NICOLAE din comuna Cochirleanca, raionul Buzău, regiunea Ploești, ne roagă să-i răspundem la următoarele întrebări: 1) Se poate vinde sau cumpăra pămîntul arabil? 2) Ce trebuie să facem pentru împărțirea terenului pe care-l avem ca moștenire?

Răspuns la prima întrebare: În statul nostru democrat-popular pămîntul a încetat de a mai fi, de fapt, un obiect de vînzare-cumpărare, deși proprietatea lui aparține țărănilor

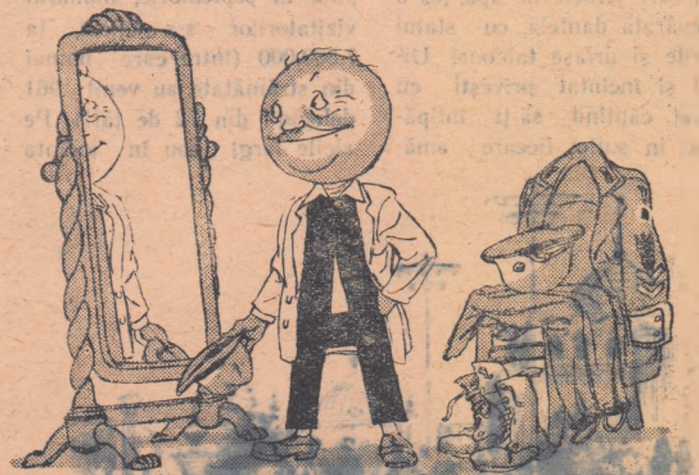
nici producători ca proprietari particulari. Pămîntul poate fi însă moștenit între membrii familiei și împărțit între ei. Prin legea pentru înfăptuirea reformei agrare din 22 martie 1945 se stabilește că terenurile arabile nu pot fi vindute, date în arendă sau ipotecate decît în mod cu totul excepțional și numai cu avizul Ministerului Agriculturii și Silviculturii, prin mijlocirea sfaturilor populare comunale.

Prin legea pentru reglementarea circulației și stabilirea regimului juridic al imobilelor agricole (clădiri și terenuri) din 23 iunie 1947, se acordă un drept de prioritate

statului. Adică, pămîntul de vînzare trebuie oferit în primul rînd statului. De asemeni aceeași lege acordă statului dreptul de control asupra vînzărilor de pămînt între micii producători.

Răspuns la întrebarea a doua: Pentru a împărți pămîntul moștenit, moștenitorii se vor adresa cu o cerere Tribunalului Popular Raional. Cererea va cuprinde numele defunctului, averea rămasă de la acesta, numele și calitatea (legăturile de rudenie) celor îndreptățiți la moștenire și partea care i se cuvine fiecăruia din moștenire, precum și datoriile moștenitorilor față de defunct și ale defunctului față de moștenitori.

NOTA RED. Cititorii noștri care vor să ceară lămuriri revistei în probleme juridice, pot să scrie pe adresa: Redacția revistei „Albina”, Splaiul Unirii Nr. 1, raionul Tudor Vladimirescu, București.

ATOMUL: — Vestmintul ăsta mă prinde mult mai bine!
Desen de I. GANF (din „KROKODIL”)

NU EXISTĂ COPII STRĂINI

— fragment din cartea „Umăr la umăr“ de Jozef Nort —

In librării și biblioteci și-a făcut apariția, de curind, cartea scriitorului Jozef Nort, intitulată „Umăr la umăr“. Ea cuprinde povestiri și reportaje înfățișând viața tinerilor din diferite țări ale lumii. In reportajul din care publicăm mai jos o parte, autorul prezintă prigoana la care sînt supuși oamenii de culoare în S.U.A.

Un băietan negru țîșni pe după colț, zbură pe lângă gard și buini pe ușa gi-find:

— Bunicuțo, pe Market-street se trage-n noi!

Acesta era adevărul adevărat: pe Market-street începuse vinătoarea de negri. Puștiul avea dreptate. Inspăimîntat, el și-a găsit refugiul la onorabila missis Trippet, o bătrînă negresă sărmană, cu glas gros și blind.

După ce autorul înfățișează mizeria în care se zbat familiile de negri și felul cum a fost înlăturat din școală micul Tom descrie atacul unei bande teroriste a Ku-Klux-Klanului.

„Iată de ce ieri, cînd puștiul a năvălit aiături la missis Trippet, aceasta a venit cu el la noi. Era și firesc: ea și cu mama sînt doar prietene bune. Cît de bine mi s-a întipărit în minte scena aceea: un chip caieniu, cu părul cărunt și altul cu fața albă și părul negru, pieptănat lins. Parcă le văd și acum îmbrățișate lângă gard.

Deși missis Trippet cunoaște destul de puține cuvinte englezești, vreo două sute cu totul, mama o înțelege de minune. Graiul comun al tuturor obidiților le ajută pe amîndouă.

— Sînt niște linșători — spune tulburată missis, ștergîndu-și sudoarea de pe frunte și arătînd cu mîna undeva în aer, de unde se aud impușcăturile.

— Niște bandiți — răspunde mama.

— Și Tom nu acasă — explică bătrîna. Tom tocmai pe Market-street.

— Și Averell tot acolo — se îngrijorează mama.

Mama îl cunoaște destul de bine pe Averell și știe

că dacă s-o fi aflat cumva în stație cînd a început „vinătoarea“, cu siguranță că a sărit în ajutorul negrilor. Și oricum, printre gloanțe...

Missis Trippet porni spre poartă. Mama ghici că bătrîna vrea să meargă spre Market-street.

— Nu, nu te duc! Mă duc eu, sînt tînără și mai ales... albă.

Missis Trippet nu se învoi:

— Tom e nepot al meu. Eu trebuie apăr pe el.

Mama o cuprinde pe după umeri. E tulburată.

— Înțelege, că eu mă duc. Și mama o împinse pe missis în casă la noi. Apoi ieși fugind spre Market-street. Market-street e centrul cartierului unde locuiesc mai mult negri. Pe strada asta apar întotdeauna cei din Ku-Klux-Klan (organizație teroristă) cînd pornesc pogromurile lor în tot cartierul.

Un polițist, transpirat de fugă, cu revolverul în mînă, îi țipă mamei: „Plecați repede acasă! N-aveți ce căuta aici! Aici avem treabă cu negrii!“

Mama nu-l băgă în seamă și începu din nou să fugă. Un vecin venea alergînd din centru.

— Unde te duci, missis? Nu auzi că se trage?

— Ba da.

— Atunci?

— Toomai de aceea.

Vecinul o privi curios, dar mama era de acum departe. Cînd colți după un colț se opri să se dumirească. Încăierarea era în toi. Atenția îi fu atrasă de un grup de bestii care se desprinseseră din mulțime urlînd și agitîndu-și pistoalele. Fugăreau un băietan negru slabuț.

— Prindeți lepădătura! Moarte negrului blestemat!

Tom — căci el era — fugea de-i sîrîiau călcîiele. Ah, Tom, campionul nostru. Siabă speranță să-l prindă criminalii. Cînd își dădura seama ca au de-a face c-un „campion“ începura să tragă în el. Mama se năpusti spre ei. Neluind-o în seamă, unul dintre bandiți continuă să tragă. Țiind, gloanțele se loveau de caldărim. Tom, încă teatăr, alerga. Bandiții însă nu mai puteau trage: între ei și Tom apăru-se mama. Banda o înconjură. Tom dispăru într-o fundătură.

Cînd se lăsă amurgul, zeci de mașini trecură în goană pe stradă. Din ele bandiții trăgeau rafale de gloanțe în casele negrilor. Noi ședeam cu toții în bucătărie, pe întuneric, fără să scoatem o vorbă. Eram noi casă de albi, dar ne era frică să nu ne atace bandiții, furioși că mama îl salvase pe Tom. Mai tirziu, trei negri vinjoși se strecurară în curte și se postară după gard, fiecare cu o cîte o bită în mînă.

Negrii ne-au găsit dormind pe podele, care cum o apucat. Cînd ne-am trezit, mama i-a chemat pe negri la o cafea. S-au mirat cînd au văzut-o pe missis Trippet, pe Tom și pe puști la noi.

Spre amiază, cînd s-au convins că e deplină liniște, au dispărut pe nesimțite.

La un răstimp, trecu pe stradă mister Garson, băcanul borșos din colț.

— Beila — îi strigă el mamei, — cum de-ai avut ieri curajul ăla? Ești doar văduvă cu patru copii! Cum de ți-ai riscat viața pentru un copil străin?

Mama îl țintui cu privirea: — Cînd am văzut băiatul hăituit am înțeles că în lumea asta, pentru o mamă, nu există „copil străin“.

Șubrezenia alianței atlantice

Pornite pe drumul pregătirii unui nou război, cu ani în urmă, cercurile reacționare apusene au pus la cale, în diferite colțuri ale lumii, o serie de alianțe războinice. Între acestea, un loc de seamă îl ocupă pactul Atlanticului de nord (N.A.T.O.). Această grupare militară de state din apusul Europei cuprinde pe lângă cele trei puteri apusene — S.U.A., Anglia și Franța — o serie de alte țări, printre care Italia, Turcia, Grecia, Belgia, Olanda, Germania apuseană. Alianța Atlanticului de nord este îndreptată împotriva Uniunii Sovietice și țărilor de democrație populară.

Ziarele, posturile de radio și unii politicieni din țările apusene au tot lăudat o vreme „trăinicia“ care chipurile ar domni în sinul alianței at-

lantice. Mersul evenimentelor a scos însă la iveală adincile frînțituri, mîncătoarele care există între diferitele state înhămate la acest bloc miitar. Se știe doar că în lumea capitalistă alianțele dintre statele mari și mici se fac întotdeauna pe spinarea țărilor mici. Vorbind despre alianța Atlanticului de nord, Venizelos, pînă de curînd fost ministru de externe în guvernul grec, spunea: „Unora li se acordă drepturi de stăpîn, altora li se impun obligații de rob“. Acest fel de a privi alianțele face ca între țările mari și cele mici să se iște mereu neînțelegeri. Frecușurile și neînțelegerile dintre diferitele state membre ale blocului, rod și slăbesc neîncetat o alianță care era șubredă încă de la început.

Neînțelegerile dintre Anglia, Grecia și Turcia

Între aceste țări vrajba mocnea de mult. Ea a izbucnit cu deosebită putere în ultimele luni. Motivul adîncilor neînțelegeri îl prezintă insula Cipru. Atît de departe au mers lucrurile în ultima vreme, încît în Turcia au avut loc prigoniri sălbatice împotriva populației grecești. Nemulțumit de atitudinea Greciei, care continuă să sprijine năzuințele spre libertate ale populației cipriote, guvernul

englez a trecut la luarea de măsuri teroriste în Cipru. Urmarea unor asemenea măsuri a fost omorîrea unui băiat de 16 ani. Valul de proteste a cuprins întreaga Grecia și insula Cipru. Grecia a refuzat să ia parte la manevrele din această toamnă ale blocului Atlantic. „Membrii N.A.T.O.-ului — cu excepția Islandei — scria un ziar grec — nu mai sînt aliații noștri“.

Nemulțumirile Franței

Votul din Adunarea Generală a O.N.U., prin care problema algeriană a fost trecută pe ordinea de zi, a infuriat cercurile politice colonialiste franceze. Mînia lor s-a îndreptat mai întîi împotriva Greciei și Islandei, țări care fac parte din N.A.T.O. și ai căror reprezentanți au votat pentru ca întîmplările sîngeroase din Algeria să fie luate în discuție de O.N.U. Multe ziare și

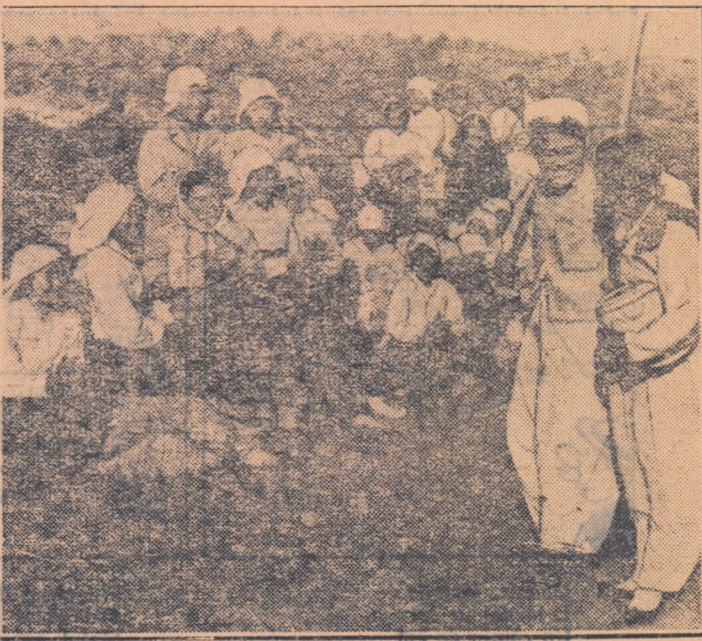
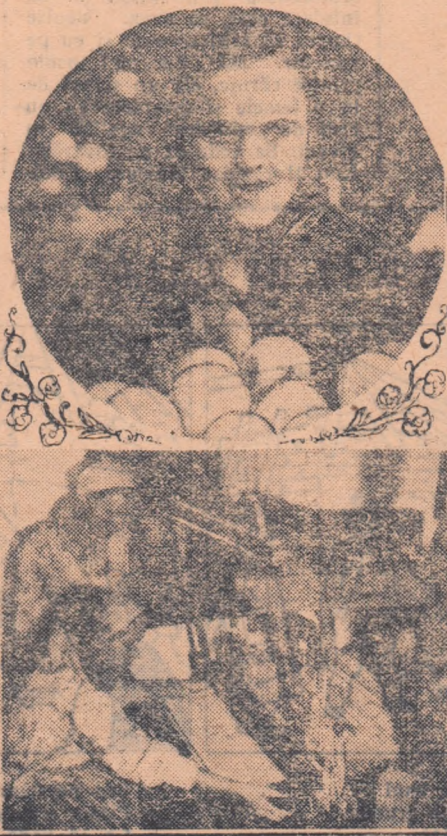
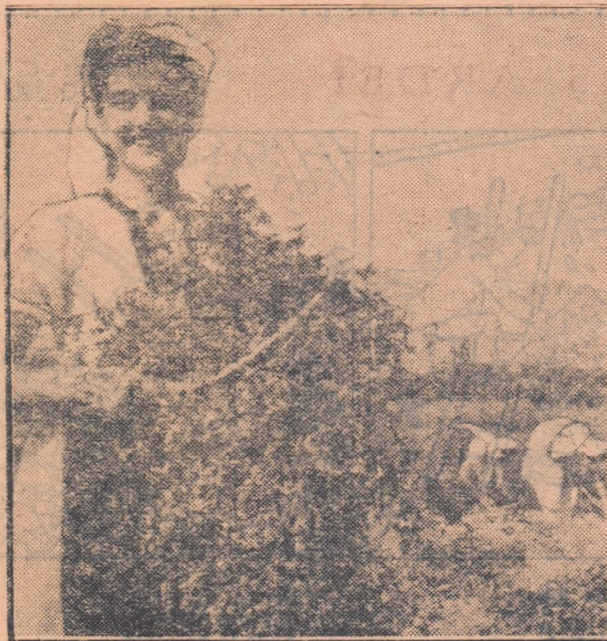
unii oameni politici francezi au invinuit și S.U.A. că n-au făcut totul pentru a obliga țările Americii Latine să nu voteze pentru trecerea pe ordinea de zi la O.N.U. a problemei algeriene. La rîndul lor, celelalte țări membre ale N.A.T.O.-ului invinuesc Franța că folosește trupele destinate blocului Atlantic în acțiunile sale teroriste din Africa de nord.

Nepotrivirea de vederi dintre colonialiștii englezi și americani

Ori de cîte ori se ivește prilejul, imperialiștii americani caută să se folosească de împrejurări, trăgînd spuza pe turta lor. Adică, urmăresc să izgonească pe englezi din colonii și să le ia ei locul. Aceeași limbă urmează S.U.A. față de Anglia și în privința

insulei Cipru. Cercurile imperialiste din S.U.A. se străduiesc să pună o stăpînire pe această insulă și s-o prefacă într-o bază militară a lor. Lucrul acesta îi nemulțumește pe englezi și-i face neîncrezători în „aliații“ americani.

MUNCĂ SPORNICĂ BELȘUG și VESELIE

În aceste fotografii au fost prinse crîmpeie din minunata viață pe care o duc țărăncile muncitoare din țările de democrație populară. Libere și deplin egale în drepturi cu bărbații, femeile din țările surori muncesc cu însuflețire pentru a obține recolte îmbelșugate. Prin muncă avîntată,

ele ajută la creșterea bunăstării a popoarelor lor.

Fotografiile înfățișează de la stînga la dreapta: 1) Strînsul recoltei de mentă (plantă industrială) în gospodăria agricolă cooperatistă de muncă din comuna Bogdan (R. P. Bulgaria); 2) Culesul plantelor citrice (lămii, portocale) într-o gospodărie de stat din regiunea Borși (R. P. Albania); 3) Tărănca muncitoare Baly Istvánne, din comuna Szekszárdi, județul Tolna (R. P. Ungară), își învață fiica să țeară covoace. 4) În orele de odihnă la cooperativa de producție agricolă din satul Ekphori, ținutul Tiuhva (R.P.D. Coreeană).

Epigramă

In anul 1950 a fost adusă
o baie populară în comuna
Cernești, raionul Tîrgul Lă-
puș, care nici pînă astăzi
n-a fost instalată.

Baia nu s-a instalat
Stă oam' a venit,
Fiindcă cel ce-i vinovat
Nu e... săpunit!

Strigături

La căminul nostru, măi,
Stă guncu' strîns în oală,
Stau ferestrelor orbete
Și părăjoni pe pereți.
Ce-ar fi să ne adunăm
Pe director să-l spălăm?

Bădiță gestionar,
Tare ești scump la cîntar!
La rest nu dai mărunțiș
La cîntar iei pe furis.

— Tovarășe director, vrem
să formăm o brigadă
artistică de agitație.
— Din partea mea... aveți
tot sprijinul!

(Desen de V. TIMOC)

Ghicitori

Din grămadă — că-s frumoasă
Eu am fost cu drag aleasă.
Pentru asta dau în dar
Mii de chile la hectar.

(Sămînța selecționată)

E și-a ta,
Și a mea,
Este-a orișicui o vrea,
Dar de vrei să ai folos
Sprijin-o mai serios.

(Cooperativa)

Scrisorile lui Ieie Poznașu

Așa sînt eu: îmi crește inima
în piept cînd văd sătenii cum
zoresc cu însămișatul, da'mă-
negresc ca tăciunele din pri-
cina unora care mai incurcă
treaba. Unu' din ăștia este și
tovarășul Kun Alexandru, se-
cretar la sfatul popular din Să-
cuieni, regiunea Oradea. Dum-
nealui i s-a năzărit să scoată
oamenii la cărutul pietrei pen-
tru șosea, nu la însămișări.
Nu-i vorbă și șosele pietruite ne
trebuie, dar astea se fac cînd

îți știi pita asigurată. Am
dreptate? Tovarășului Kun l
se pare că n-am. Treaba lui!
Adică, stai frate! Cum treaba
lui?! Asta-i treaba noastră.
Iacă, d-ai-a m-am înfăoșat la
tovarășul Kun, zicîndu-i că
vreau să-i dau o mină de aju-
tor.

— Îți mulțumesc frumos, to-
varășe, că ai venit să pui și
dumneata umărul. Treabă
grea!...

— Grea, păi! — îi răspund
eu. Da' gîndul lui la piatra șo-
selei era. Se vedea după nădu-
ful care-l găsește.

— Uite ce e, tovarășe secre-
tar — îi zic eu. Azi mergem
toată ziua pe șantier. Trebuie
să-i convingem pe oameni că
nu-i vreme de pierdut.

— Că bine zici! Mergem! Și,
zicînd că stăm toată ziua?
— Toată. Da' de ce întrebî?
— N-am luat mîncare de-a-
casă.

— Nu te-ngriji de asta. Am
luat eu măsuri. O să-ți servesc
o mîncare să mă-ți mîntie.
— No, haidem dar — face
tovarășul Kun.

Ne-am dus. I-am găsit pe oa-
meni încărcînd la piatră. Cam...
făceau mărunțel din buze. Pe
bună dreptate. De piatră le
arde lor cînd grîul țipă să in-
tre în brazdă? La vremea prin-
zului oamenii au început să
scotocească prin traiste și să
înfulece care ce avea. Venise
împul să mi-l servesc și eu pe
secretar. Mă duc mai încolo
printre căruțe, cer un șervet de
la o femeie și mă-ntorc cu un
braț de „mîncare” învelită în
șervet. Se vede că pe tovarășul
Kun îl răzbise foamea, fînd-

că s-a repezit la mine să-mi
smulgă pachetul din brațe:

— Ce-ai aici?
— Mîncă, și o să vezi.
— Ceva bun?
— După inima dumitale...

Își pregătește tovarășul Kun
briceagul, trage șervetul și dă
să taie. Deodată numa' ce-l văd
că sare infuriat:

— Bine Poznașule, m-ai a-
dus aici ca să-mi ascut bricea-
gul de-un pietroi?

— Ba nu! E pita pe care o
gătești dumneata pentru la
anul!

— ...Mîntea lui Poznașu ăsta
e dată naibii — zicea un țar-
ran, rizînd, către altul.

M-am făcut că nu-l aud. Îl
auzise tovarășul Kun Alexan-
dru.

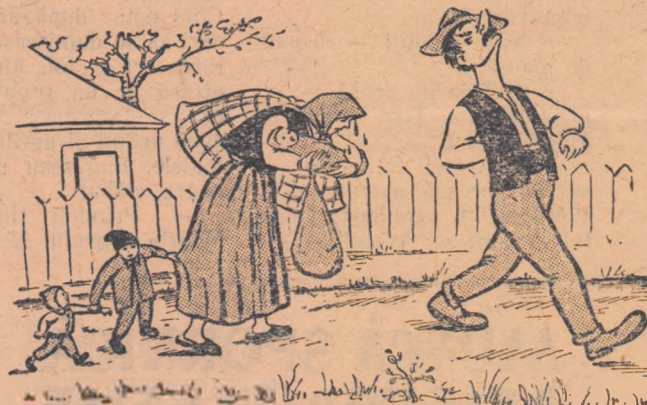
Medicul veterinar Morărescu Florian din co-
muna Dichiseni, raionul Călărași, a dat dispozi-
țiuni agentului veterinar să nu fie trezit din
somm, ziua în amiaza mare, „indiferent de caz”.

vaca: Am venit să te consult. Ești un „caz” rar...

Desen de V. VASILIU

Cum înțeleg unii să le dea ajutor nevestelor.

— Dacă ți-e greu, mai schimbă și tu dăsații pe umărul celălalt...
(Desen de GH. BADEA)

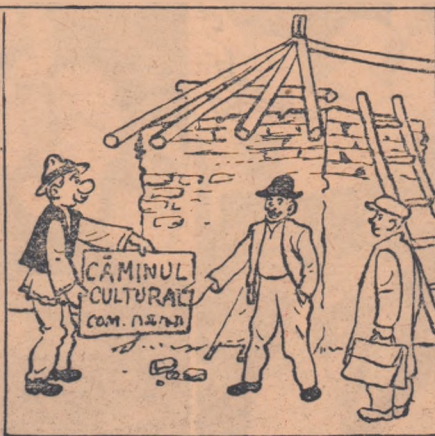
INTÎMPLĂRILE LUI MOȘ ARDEI

Desen: C. FLORIAN
Text: G. MUREȘAN

Manole, Manole
E la noi în sat
Un cămin de ani
Tot neterminat

Tot ce zidim vara
Iarna se dărimă
Toamna plouă-n dînsul
Cîte-o săptămînă

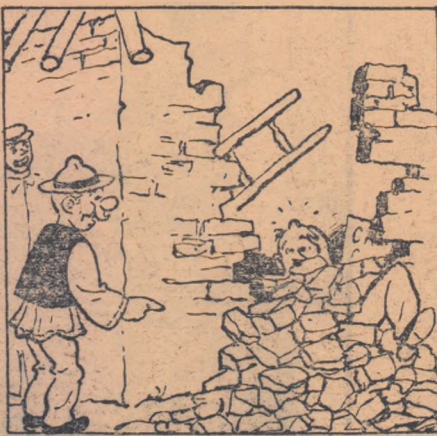
Si-i păcat de bani
Si-i păcat de trudă
Statul popular
Nici nu vrea să audă...

Înălțat-am zidul
Toți cu hărnicie
Dar acoperișul
E la țiglăvie

Sus pe fruntea lui
Firma o anin
Ca să vadă lumea
Că avem cămin

Dragul meu director
Urcă dumneata
Uite colea scara
Firma eu ți-o da

Parc-ai fi Manole
Ala din povești
Suite-te pe scară
Ce te mai codești!?

Doamne, ce-mi văd ochii
Totu-i prăbușit
Iar bietul director
E-n cămin zidit.